

[Rytter.]

hverken den højtærede Minister eller jeg. Jeg tror, at de Folk, som overhovedet kan klare sig og skaffe Udvej paa anden Maade, meget nødig vil gaa til Staten om Hjælp. Det er ikke saa absolut morsomt at skulle sige: Jeg har været nødt til at gaa til Staten. Nej, man vil søge at klare sig i saa stor Udstrækning som muligt og kun i yderste Nødsfald gaa til Staten. Der bliver derfor selvfølgelig ikke Tale om, at Skatterne skal forøges allerede nu; her maa vi gaa frem paa samme Maade som ellers, udstede Obligationer eller optage Statslaan og saa senere se, hvad Tabet bliver paa dette Omraade. Det har vi gjort i saa mange andre Tilfælde, og det maa vi ogsaa kunne gøre her.

Den højtærede Landbrugsminister indtager det Standpunkt: ja, vi vil nok hjælpe, men ikke for meget. Men vi staar her overfor et Enten-Eller. Vi maa gøre os klart, om vi vil hjælpe eller ikke vil hjælpe, og vil vi hjælpe, kan vi ikke komme udenom, at vi ogsaa maa skyde Penge til i mange andre Tilfælde end dem, Landbrugsministeren taler om. Landbrugsministeren maa jo huske paa, at her er der ikke Tale om personlige Forhold, her er der ikke Tale om, at det er Fagforeninger, der har sat en bestemt Grænse for Lønningsvilkaar, som der skal arbejdes under. Her er Tale om Folk, som paa Grund af en Verdenskrise ikke kan klare sig. Det er ikke Lovregler, det er ikke Vedtægtsregler her i Danmark, der er Grund til Krisen, men det er Verdenskonjunkturene, og derfor synes vi, det er rimeligt, at ligesom man tidligere har hjulpet Landbruget under saadanne Verdenskatastrofer, maa man ogsaa kunne gøre det nu. Men vil man hjælpe, er det den højtærede Landbrugsministers Mening, som hans Ord ved Forelæggelsen gav Udtryk for, at det gælder om at hjælpe Landbrugerne, saa de ikke skal gaa fra Gaardene med Kone og Børn og være henvist til en bedrøvelig Tilværelse for Resten af deres Liv, maa vi ogsaa hjælpe i større Udstrækning, end Landbrugsministeren her gør. Er det Meningen at hjælpe, maa vi behandle det her ligesom Lovforslaget om Tvangsauktioner, med Hensyn til hvilket den højtærede Landbrugsministers Meningsfæller gentagne Gange her i Tinget og andre Steder har sagt, at vi maa huske paa, at det drejer sig om en Lovgivning til Fordel for Debitorerne, og at vi maa tage alt det Hensyn til Debitorerne, som vi overhovedet kan. Ja, Regeringspartierne har endog været saa ivrige for dette Synspunkt, at de i Folke-

tinget er gaaet med til Bestemmelser, som vilde gribe meget stærkt ind i Realkreditte; det skete paa Grund af nogle forkerte Oplysninger, og det er blevet ændret, men de var altsaa villige til at gaa med til en saadan Lovgivning. Naar man har været saa langt ude, maa man ogsaa her kunne lade Staten træde til og hjælpe. Jeg synes ikke, det ser saa godt ud, at de to Partier siger: vi vil gaa med til at hjælpe Debitorerne overalt, hvor vi kan lade det gaa ud over private Folk — det gælder nemlig det Lovforslag, jeg omtalte, om Tvangsauktioner. Der gaar det ud over private Folk og ud over offentlige Institutioner, men ikke over Staten. Dér vil de to Partier være med til at hjælpe i stor Udstrækning, men hvor det derimod gælder selve Staten, vil de kun træde til i mindst mulig Udstrækning.

Jeg er imidlertid overbevist om, at den højtærede Landbrugsminister ligesom vi mener, at det gælder om at hjælpe i saa vid Udstrækning, som man kan, og derfor haaber vi, det vil lykkes under de Forhandlinger, som eventuelt kommer, at faa den højtærede Landbrugsminister til at indse, at de Forslag, der her foreligger, er ganske utilstrækkelige. Jeg haaber altsaa, at den højtærede Landbrugsminister under Sagens videre Gang vil erklære sig villig til at gaa ind i en Realitetsforhandling om disse forskellige Forhold.

Jensen (Aale): Der er to Ting, der altid følges ad: har vi høje Priser paa de Produkter, Landbruget frembringer, vil det ogsaa give høje Priser paa Landejendomme. Dette var i høj Grad Tilfældet under Krigen, og det var ligeledes Tilfældet efter Krigen. Tillige var der Pengerigelighed til Stede, det var meget let at faa store Laan, og da man altid kunde faa det til at gaa rundt i den Tid, selv om man købte til høje Priser, gik alt godt. Man kunde jo faa Laan, og man havde de svimlende høje Priser paa de Produkter, som Landbruget frembragte.

Nu har mit Parti advaret stærkt mod den Dans omkring Guldkalven, som fandt Sted den Gang, men vi talte for døve Øren. Man troede den Gang fra mange Sider, at de gode Tider aldrig kunde faa Ende; en Ting var man i alt Fald ganske sikker paa, og det var, at man ikke kunde komme ned til de gamle Priser igen. Man forstaar nu meget vel, at unge Mennesker, som kommer i den Alder, da de ønsker at sætte Bo og ser sig om efter et Erhverv, naturligvis i en saadan dyr Tid kan gaa og vente en Tid lang; men de kan ikke blive ved med at gaa og vente. Unge Mennesker, som agter at